

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

Pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Curtea de apel din Galați, secția II : *Alexandru Mazzola, Iosef Aronovici și Alcibiade Teologu*, condamnați pentru fals în acte de comerț (Afacerea furtului cercurilor de la casa Ieschek & Comp. din Brăila).

Noua lege de organizare a corpului de Portărei.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, Secția II

Audiența de la 3 Aprilie 1900

Președenția D-lui E. L. G. ECONOMU, Președinte

Alexandru Mazzola, Iosef Aronovici și Alcibiade Teologu, condamnați pentru fals în acte de comerț

Deciziunea corecțională No. 389

Fals în acte de comerț.—Elementele acestui delict.—Falsificarea unui cec.—Dacă constituie delictul de fals în acte de comerț.— (Art. 364—369 Codul de comerț; art. 125 și 40 Codul penal).

Competință.—Delicte comise în străinătate însă cu acte de executare făcute și pe teritoriul românesc.—Dacă tribunalele române sunt competente a' l' judeca.— (Art. 3, 4 și 5 din Codul penal).

Complicitate.—Complice fără asistența căruia delictul nu s'ar fi putut comite.—Faptele din cari se poate deduce această complicitate.— (Art. 49, 50, 51 și 125 din Codul penal).

1) Pentru existența delictului de fals în acte de comerț, se cer următoarele elemente : a) alterarea materială a adevărului ; b) intențiunea frauduloasă ; c) prejudiciul său posibilitatea de prejudiciu, și d) ca actul falsificat să fie un act de comerț sau de bancă.

Ast-fel, cecul, fiind un act eminent de bancă și Codul comercial enumerându-l printre actele de comerț, falsificarea unui cec, constituie un fals în acte de comerț.

2) Pentru ca o infracțiune la legile penale să fie considerată ca comisă pe teritoriul românesc și ca atare autorii și complicii acelei infracțiuni să fie justițiabili de tribunalele românești, nu e necesar ca ea să fie începută și terminată în România, e destul însă ori-ce fapt, care să constituie un act de executare, fie că ar începe, fie că ar consuma, fie că ar continua această executare, ca să facă să se considere infracțiunea ca comisă pe teritoriul unde acest fapt de executare a avut loc.

Ast-fel, în delictul de fals în acte de comerț, prin falsificarea unui cec, faptul furării cecului de la o casă de bancă din țară, complectarea cecului, în țară, cu un număr și dată posterioară falsificării semnăturii, falsificare ce ar fi fost făcută în străinătate, facerea scrisorilor de avis ca emanând de la banca de la care s'a furat cecul, precum și plasmuirea scrisorilor din partea persoanei în ordinul căruia s'e emis cecul, toate aceste fapte constituiesc atâtea acte de executare și cari nu au făcut de cât să asigure în străinătate realizarea beneficiului din falsul comis, fac ca delictul de fals să fie considerat ca comis pe teritoriul românesc și deci de competența tribunalelor românești.

3) Faptul unui funcționar de la o bancă de a sustrage cecuri și scrisori de avis din registrul copier, de a aplica ștampila acelei case de bancă pe cecurile și scrisorile furate, de a da numere curente din registrele băncii, de a da detalii celor ce s'au însărcinat să falsifice acele cecuri și scrisori de modul cum trebuie să opereze, comunicându-le în același timp și numerele ce urmau a se pune pe cecuri și scrisorile de avis, toate aceste fapte fac pe acel funcționar complice cu autorii falsului, și complice fără asistența căruia delictul nu se putea comite.

S'au ascultat : d-nii avocați Al. Gussi, Sipsom, M. G. Orleanu, C. Plesnilă și G. Iorgala din partea apelanților Alexandru Mazzola, Iosef Aronovici și Alcibiade Teologu, precum și d-nii avocați C. Cociaș și G. N. Gămulea din partea Băncii Ieschek & Comp, partea civilă; Curtea deliberând,

Asupra apelului făcut de Alexandru Mazzola, Iosef Aronovici și Alcibiade Teologu contra sentinței trib. Brăila cu No. 207/900, prin care numiții sunt condamnați la câte 10 ani închisoare corecțională, la câte cinci sute lei amendă în folosul statului, la interdicțiunea drepturilor prevăzute de art. 22 C. penal pe timp de șase-ani și în solidar cu alții să plătească casei Ieschek & Comp suma de 300000 lei daune, precum și statului 806 lei cheltueli de procedură pentru delictul de fals și complicitate la fals în acte de comerț ;

Ascultând susținerile părții civile, rechizițiunile d-lui procuror general și apărarea preveniților ;

Având în vedere actele de instrucțiune, desbaterile orale urmate în cauză, mărturisirile preveniților făcute înaintea Curții și depunerile mărtorilor audiați de tribunal ;

Considerând că faptele de care sunt preveniți A-

Alexandru Mazzola, Iosef Aronovici și Alcibiadi Teologu sunt următoarele :

Frații Aristide și Pericle Teofilatos, exportatori de cereale și armatori de vapoare, se găseau într-o rea situațiune comercială, căci frumoasa lor avere de peste un milion, moștenită de la părinți, a fost risipită prin viața lor luxurioasă și prin operațiunile fără scrupul ce făceau, încredințând întreg comerțul ce întreprindeau, preveniturii Alexandru Mazzola, procuratorul și directorul lor de afaceri, un italian venit în România nu se știe prin ce împrejurări, ale cărui antecedente nu se pot cunoaște, însă care, e cert, că era în relațiuni amicale cu cavalerul Enrico Catalano din Neapole, membru al vestitei bande de Camoriști, fost condamnat în mai multe rânduri, dupe cum raportează agentul trimes de Judele Instructor al tribunalului Senei din Paris în urmărirea numitului. Pentru a-și recăpăta averea pierdută, frații Teofilatos, conduși de sfatul lui Alexandru Mazzola, recurg la fapte neoneste și ast-fel, dupe îndemnul lui, asigură la niște societăți din străinătate vaporul «Penelope» încărcat cu cereale și două șlepură încărcate cu lemne pentru o valoare mult mai mare de cât valoarea reală a mărfii și apoi în mare provoacă naufragiul lor, sperând că vor încasa prima de asigurare; însă dovedindu-se fraudă, frații Teofilatos nu obțin de la societățile de asigurare nici o primă și pierd ast-fel aproape 500000 lei. În urma acestei pierderi, la care nici frații Teofilatos și nici Alexandru Mazzola nu se așteptau, situațiunea lor este dintre cele mai nenorocite, ne mai având nici un capital, cu un pasiv enorm de mare, ruinați și mai mult prin pierderea creditului, așa în cât în primăvara anului 1899, erau amenințați a fi declarați în stare de faliment, ceea-ce s'a și întâmplat. Dupe îndemnul lui Alexandru Mazzola, care e sufletul acestei afaceri, să hotărască să pue în executare un alt mijloc ilicit de a câștiga bani și anume să fure de la o casă de bancă mai multe cecuri albe, pe cari să le completeze cu date și cu numere, să falsifice semnăturile și în urmă să le încaseze în străinătate. În acest scop Aristide Teofilatos își asociază pe Alcibiadi Teologu, un bun prieten al său, în care avea toată încrederea și dimpreună cu Mazzola chibzuesc planul loviturii, ce voiau să dea. Casa care le oferea cei mai buni sortii de isbândă, în întreprinderea ce complotau, era Banca Ieschek & Comp din Brăila, al căreia director este P. Chatiner, care are și semnătura firmei, unde controlul nu era destul de sever și prin urmare un funcționar, de convență cu alte persoane străine de acea casă, cu ușurință ar fi putut să abuzeze de încrederea câștigată și la un moment dat să comită un fapt de speța celui ce se judecă astăzi. De aceia Alexandru Mazzola și Aristide Teofilatos, în urma mai multor sfătuirii ținute dimpreună cu Alcibiadi Teologu, găsesc că reușita planului lor va fi asigurată, dacă vor câștiga concursul unui funcționar al casei Ieschek, și ast-fel, prin promisiuni, atrag pe prevenitul Iosef Aronovici, funcționarul expeditor al zisei case, care știa tot ce se petrece în Banca Ieschek și putea să le dea ori-ce relațiuni, și pus la adăpostul ori-cărei bănueli, putea să opereze mai în siguranță. Acesta se oferă a fura ce-

curile și a le da tot concursul necesar pentru reușita întreprinderii. Dupe un plan foarte ingenios întocmit de Alexandru Mazzola în unire cu cei-lalți preveniți și cu Aristide Teofilatos, pe la sfârșitul lunii Martie sau la începutul lui Aprilie 1899 Iosef Aronovici fură din carnetele de cecuri ale Băncii Ieschek & Comp. mai multe cecuri, între care și următoarele : 1) Cecul No. 455.150 al casei Laender Bank din Paris ; 2) Cecul No. 46.100 al casei Leander & Connty Bank ; 3) Cecul No. 61.372 al casei «Banque Centrale Anversoise» ; 4) Cecul No. 13.752 al casei «Banque de Rotterdam» ; 5) Cecul No. 378.341 al casei «National Bank für Deutschland in Berlin» și 6) Cecul No. 37.932 al casei Laender Bank din Viena ; mai fură de asemenea imprimate pentru scrisori de avis către băncile respective, plicuri și acte de ale băncii Ieschek, dupe care să se copieze semnăturile Ieschek și F. Carnevali, de care aveau necesitate, căci pentru a fi mai siguri de reușită au hotărât să facă cecurile emise de Banca Ieschek în ordinul lui F. Carnevali, un mare comerciant din Brăila, cunoscut caselor de bancă din străinătate și apoi acesta să le gireze încasatorilor. Toate aceste cecuri și acte Iosef Aronovici le pune în două plicuri, le dă lui Alcibiade Teologu, iar acesta le remite lui Aristide Teofilatos, care dupe planul stabilit, pleacă cu ele în Italia la Neapole, unde dupe recomandațiunea lui Alexandru Mazzola se întâlnește cu cavalerul Enrico Catalano și cu un oare-care Fortunato de Jorio, se duce apoi la Florența și prin ajutorul unor caligrafi abili, reușesc să contrafacă într'un mod uimitor pe acele cecuri semnăturile : Ieschek ca emitent și F. Carnevali ca girant, de asemenea pe scrisorile de avis precum s'a arătat mai sus, se imitează semnătura Ieschek, iar pe mai multe hârtii de scrisoare cu entete F. Carnevali imitează semnătura acestuia. Odată aceste operațiuni terminate, Aristide Teofilatos trimete toate cecurile și scrisorile de avis precum și cele-lalte hârtii cu semnături contrafăcute lui Alexandru Mazzola și Alcibiade Teologu la Brăila, dimpreună cu un plan de executare chibzuit de Enrico Catalano, despre care numitul scria lui Al. Mazzola, că nici Napoleon I pe câmpul de luptă nu putea să dea un plan mai inteligent. Din acest moment începe activitatea preveniturii Alexandru Mazzola, care primind cecurile semnate de Ieschek și endosate [F. Carnevali conform planului făcut de Enrico Catalano și dupe instrucțiunile căpătate de la Iosef Aronovici, completează cecurile cu sumele, numerile și datele cuvenite, completează de asemenea girurile cecurilor pentru Paris, Anwers, Rotterdam, Berlin și Viena pe numele Constantino Agate, iar girul cecului pentru Londra pe numele Francisco Cianci, face scrisorile de avis către băncile din străinătate, unde urma să se facă plata cecurilor, imitând atât pe cecuri cât și scrisorile de avis scrierea lui V. Grünbaum, funcționarul de la Banca Ieschek, însărcinat cu scrierea cecurilor, de asemenea Mazzola face și niște scrisori de confirmare din partea girantului F. Carnevali adresate către Constantino Agate și F. Cianci și ast-fel în ziua de 21 Maiu, st. n. 1899 Iosef Aronovici trimete odată cu expediția casei Ieschek prin poștă în plic recomandat la Paris

pe adresa Constantino Agate hotel Vestminster cele trei cecuri No. 455.150, 61.372 și 13.752 dimpreună cu scrisorile de confirmare din partea lui F. Carnevali, girantul cecurilor, iar la Londra pe adresa Francisco Cianci cecul No. 46.100 și tot în aceeași zi expediază și scrisorile de avis la Băncile din Paris. Anvers, Rotterdam și Londra care urma să facă plățile. Cu câte-va zile mai înainte Aristide Teofilatos și Enrico Catalano având pașapoarte false și nume fictive se duc la Paris descind la hotel Vestminster și așteaptă sosirea cecurilor; Aristide Teofilatos se dă drept Euster David, iar Enrico Catalano drept Constantin Agate; în același timp Fortunato de Jorio pleacă la Londra, având și el pașaport fals pe numele Francisco Cianci și aștepta sosirea cecului din Brăila. Toate cecurile au ajuns la destinație, așa că în ziua de 26 Mai st. n. Enrico Catalano însoțit de Aristide Teofilatos se prezintă la ghișeul casei Laender Bank din Paris sub numele Constantino Agate cu cecul No. 455.150 falsificat în modul cum s'a arătat mai sus și întru cât banca era avisată iar Enrico Catalano avea pasport în regulă pe numele Const. Agate, încasează suma de 150000 franci și tot în acea zi Fortunato de Jorio prezentându-se la London & Connty Bank din Londra sub numele Francisco Cianci cu cecul No. 46.100, încasează suma de 3500 lire sterline. A doua zi 27 Mai st. n. Enrico Catalano și Aristide Teofilatos sosesc la Anvers și apoi la Rotterdam și în chipul mai sus arătat mai încasează suma de 30000 lei valoarea cecului No. 61.372 de la Banque Centrale Anversoise și suma de 15000 florini valoarea cecului No. 13.752 de la Banque de Rotterdam, falsificate ca și cele de mai sus. În urma încasării acestor cecuri în valoare de 300.000 lei, Aristide Teofilatos, Enrico Catalano și Fortunato de Jorio se retrag în Belgia la Pericle Teofilatos, care ocupa funcțiunea de vice-consul al Greciei la Maline și acolo grație pozițiunii importante ce ocupa Pericle Teofilatos, sunt puși la adăpostul orî-cărei bănueli și depun banii în mâinile lui, pentru a fi distribuiți între toți aceia, care au cooperat la această infracțiune. După planul stabilit de Enrico Catalano, Alexandru Mazola expediază în ziua de 23 Mai st. n. prin oficiul poștal din gara Brăila, pe adresa Constantino Agate, Continental hotel Berlin, plicul în care se găsea cecul No. 378.341 al casei Natzional bank für Deutschland în Berlin, falsificat de Alexandru Mazzola ca și cele-l'alte de mai sus pe suma pe 80000 mărci în care plic pune și o scrisoare din partea lui F. Carnevali falsificată și în același timp pe o foaie de hârtie, ruptă dintr'un carnet, care se găsea pe masă în biroul lui Al. Teologu, scrie lui Enrico Catalano în limba italiană să se grăbească cu încasarea acestui cec, anunțându-l că scrisoarea de avis s'a expedit și i dă mai multe instrucțiuni relative la mersul afacerii. Cecul cu No. 37.932 nu l'a mai trimis și nici scrisoarea de avis nu s'a mai expedit la Viena, din cauză că, plecând P. Chatiner din Brăila s'a temut să nu se ducă la Viena și astfel să fie descoperiți. Nu se poate stabili cu certitudine din ce împrejurări Aristide Teofilatos și Enrico Catalano nu s'a mai dus la Berlin să încaseze cecul, fie că se mulțumiseră cu suma ce au încasat, fie că nu au mai

avut curaj, fie în fine, cea ce e mai admisibil că au fost înștiințați din Brăila despre alarma produsă în urma încasării cecului de 150000 franci la Paris, astfel că plicul trimis la Berlin de către Alexandru Mazzola, cade în rebut și este restituit în Brăila, unde este primit și deschis de d-l Jude-instructor al tribunalului, care în urma reclamațiunii Băncei Ieschek începuse cercetările, având oare-care bănueli asupra lui Alexandru Mazzola și ce-l'alți, în cât în urma acestei întâmplări fericite, faptele descrise mai sus s'au dovedit cu suficiență, unii dintre preveniți intră pe calea mărturisirilor și sunt puși în urmărire și condamnați: Iosef Aronovici, Alexandru Mazzola și Alcibiade Teologu la câte 10 ani închisoare, la câte 500 lei amendă în folosul statului și la interdicțiunea drepturilor prevăzute de art. 22 Cod. penal pe timp de șase ani; Aristide Teofilatos, Enrico Catalano și Fortunato de Jorio la câte cinci ani închisoare și câte 1500 lei amendă în folosul statului, iar Pericle Teofilatos la doi ani închisoare corecțională și toți în solidar să plătească daune casei Ieschek & Comp 300.000 lei, iar statului 806 lei cheltueli de procedură penală;

Considerând că Aristide Teofilatos, Enrico Catalano, Fortunato de Jorio și Pericle Teofilatos nu au făcut apel contra sentinței condamnătoare, așa în cât Curtea astă-zî nu are a se pronunța de cât asupra culpabilității preveniților Alexandru Mazzola, Iosef Aronovici și Alcibiade Teologu, prin al căror apel afacerea este astă-zî dedusă înaintea sa.

În ce privește pe prevenitul Alexandru Mazzola:

Având în vedere că numitul este dat judecăței și condamnat de tribunal pentru fals în acte de comerț, delict prevăzut și pedepsit de art. 125 C. pen. combinat cu 40 din același Cod, întru cât a comis mai multe falsuri asupra deosebitelor cecuri încasate în străinătate;

Considerând că pentru existența acestui delict se cer următoarele elemente: 1) Alterarea materială a adevărului; 2) Intențiunea frauduloasă; 3) Prejudiciul său posibilitatea de a prejudicia și 4) că actul falsificat să fie un act de comerț sau de bancă;

Considerând că din propria mărturisire a prevenitului făcută în ziua de 22 Noembrie 1899 înaintea d-lui Jude instructor al tribunalului Brăila confirmată prin raportul de expertiză făcut de d-nii D. Stoicescu, S. Nestorescu și P. Ionescu, profesori caligrafi din București se constată cu certitudine, că afară de semnăturile Ieschek și F. Carnevali contra-făcute de niște persoane necunoscute instrucțiunii, după cum arată preveniții Al. Mazzola și Alcibiade Teologu, în Italia la Florența, toate cele-l'alte scrieri de mână pentru complectarea cecurilor, girurilor și scrisorilor de avis, a scrisorilor de confirmarea trimiterii cecurilor, semnate F. Carnevali, precum și adresa după plicul albastru cu care s'a expedit cecul No. 378.341 la Berlin, sunt scrieri proprii ale lui Alexandru Mazzola, iar din mărturisirea sa făcută la instrucțiune în ziua de 24 Iunie 1899, când arată că la Alcibiade Teologu a văzut pe masă mai multe cecuri semnate în alb de Ieschek ca emitent și F. Carnevali ca girant și din arătările prevenitului Alcibiade Teologu, rezultă că Alexandru Mazzola a complectat cecurile și cele-l'alte piese, după ce semnă-

turile Ieschek și F. Carnevali au fost deja contra-făcute în Italia și restituite la Brăila, fapt ce rezultă și din împrejurarea că nu e admisibil ca Alexandru Mazzola cu două luni înainte, adică atunci când Aristide Teofilatos a plecat în Italia, să fi știut ce numere de ordine urmează să dea cecurilor și în ce zi le va expedia din Brăila băncilor din străinătate pentru ca datele să corespundă; așa în cât nu mai rămâne nici cea mai mică îndoială că Alexandru Mazzola a alterat substanța cecurilor și a scrisorilor de avis după semnarea lor, și anume: 1° Cecul No. 455.150, împreună cu scrisoarea de avis, emis către Laender Bank din Paris pentru suma de 150.000 franci; 2° Cecul No. 46.100 emis către London & Connty Bank pentru 3.500 lire sterline; 3° Cecul No. 61.372 emis către Banque Centrale Anversoise pentru suma de 30.000 lei, și Cecul No. 13.752 emis către Banque de Rotterdam pentru suma de 15.000 florini, toate în valoare de 300.000 lei încasate de Constantino Agate și Francisco Cianci, precum și cecurile No. 378.341 către National Bank für Deutschland în Berlin și No. 37.932 către Laender Bank din Viena, rămase neachitate din împrejurări independente de voința lui Alexandru Mazzola;

Că de și la dosarul acestei afaceri nu se găsește în original de cât cecul No. 378.341, care s'a restituit de la Berlin, totuși celelalte cecuri încasate au fost fotografiate în străinătate, așa că la dosar se găsesc aceste fotografii a cecurilor, scrisorilor de avis și ale plicurilor, iar preveniții nu contestă de loc și recunosc că ele sunt copia cecurilor falsificate și încasate în străinătate; și dacă prevenitul Alexandru Mazzola înaintea Curței pretinde că a complectat cecurile când Aristide Teofilatos a plecat în străinătate, și prin urmare înainte de a fi semnate Ieschek și F. Carnevali, o face crezând că pozițiunea lui se va ușura în mod simțitor, căci pentru a ajunge la acest rezultat pretinde chiar că a fost de bună credință, fiind victima înscenărilor lui Aristide Teofilatos, care ca stăpân a făcut din el ce a voit, usând ca de un instrument;

Considerând că pentru a reuși în infracțiunea ce a organizat, Alexandru Mazzola, prin Aristide Teofilatos, cu care formase planul execuțiunii, a atras prin promisiuni pe Iosif Aronovici, funcționarul expeditor al casei Ieschek, care fură cecuri, scrisori de avis și plicuri și le încredințează lui Aristide Teofilatos; ia dispoziție ca semnăturile Ieschek și F. Carnevali să se falsifice în Italia unde Mazzola avea prieteni ca Enrico Catalano și alții, experți în asemenea fapte, unde cu ușurință să găsească artiști caligrafi spre a contraface acele semnături, fapte mărturisite de prevenitul Alcibiade Teologu și chiar în parte de Alexandru Mazzola; că numitul a complectat cecurile și scrisorile de avis cu numerile și datele convenite, căntând oare-cum să imiteze scrierea funcționarului V. Grumbaum de la banca Ieschek, care făcea scrisorile de avis și cecurile; că Alexandru Mazzola, trimetând cecul No. 378.341 lui Constantino Agate la Berlin, face și o scrisoare de confirmare ca emanând de la F. Carnevali, girantul cecului și în același plic pe o foaie volantă face o scrisoare în limba italiană— (pag. 307 a dosarului)— anunțând pe Enrico Catalano și pe Aristide Teofilatos să nu mai meargă

la Viena, căci a plecat acolo Directorul Băncei P. Chatiner, iar mai la vale în aceeași scrisoare, pe care Mazzola o recunoaște, adaogă *Bruciate, stracciate, prego molto non date, non lasciate a nessuno le lettere di Carn (Carnevali) perche si conosce la mia caligrafia, facete tuto subito, subito!* etc. . . . ; că din toate aceste fapte se constată în mod evident că Alexandru Mazzola își dădea pe deplin seama de falșul ce comite, în cât al doilea element al delictului de falș, *intențiunea frauduloasă*, este pe deplin stabilit;

Că față de împrejurările mai sus expuse, alegațiunea ce face prevenitul Al. Mazzola înaintea Curței prin interogatorul ce i s'a luat, cum că a scris acea scrisoare în limba italiană după cererea lui Alcibiade Teologu sau a unui oare-care Pilica, fără a ști ce sens aveau expresiunile întrebunțate, trebuie înlăturată, de oare-ce în zisa scrisoare Mazzola vorbește tocmai despre scrisorile de confirmare, semnate F. Carnevali, pe care prevenitul le recunoaște ca scrise de dânsul, adăogând că în comerț se usează asemenea fapte;

Considerând că al treilea element, *prejudiciul* său posibilitatea de a prejudicia rezultă în mod învederat din faptul că instrucțiunea — constată, iar preveniții nu contestă, că cu cecurile falsificate Enrico Catalano (Const. Agate) și Fortunato de Jorio (F. Cianci) au încasat de la casele Laender Bank din Paris, London & Connty Bank din Londra, Banque de Rotterdam și Banque Centrale Anversoise suma de 300.000 lei, rămânând neachitate numai cecurile trase asupra Băncei Naționale Germane din Berlin și asupra casei Laender Bank din Viena, din împrejurări cu totul independente de voința prevenitului Al. Mazzola;

Considerând că e necontestat că cecul este un act eminent de bancă și în același timp legea noastră comercială îl enumeră printre actele de comerț consacrandu-i în cartea I, întreg capitolul II, art. 364 — 369; de asemenea scrisoarea de avis, care se trimete de la o bancă la altă bancă, asupra căreia s'a tras un cec, este un act comercial, atât prin caracterul său intrinsec, având o legătură strânsă cu cecul, cât și prin caracterul persoanelor între care intervine;

Că dar din toate cele expuse rezultă ca fapt constant, că Alexandru Mazzola, care a avut rolul principal în această ingenioasă și îndrăzneată infracțiune, cu intențiune frauduloasă a alterat substanța mai multor acte comerciale, cauzând băncei Ieschek un prejudiciu real de 300.000 lei, deci numitul a comis mai multe falșuri în acte de comerț, făcându-se pasibil de art. 125 comb. cu 40 C. penal;

Considerând că apărătorul prevenitului Alexandru Mazzola a ridicat excepțiunea declinatorie de competență pe motiv că delictul fiind comis în străinătate, chiar dacă ar fi comis de către un român, cu atât mai mult când e comis de către un strein, instanțele judecătorești din România conform art. 3, 4 și 5 din C. penal nu sunt competente a-l judeca;

Considerând că fiind constatat, precum s'a arătat mai sus, că cecurile și scrisorile de avis purtau deja semnăturile false *Ieschek* și *F. Carnevali*, când Alexandru Mazzola în Brăila le-a complectat cu numere și date și apoi le-a trimis în străinătate spre încasare

trebuie să înălăturată ori-ce îndoială, că delictul de fals nu s'a comis în România; dar independent de aceasta, chiar admitând ca Alexandru Mazzola a completat cecurile și scrisorile de avis în Brăila și că în urmă s'a falsificat semnăturile în Italia, încă Alexandru Mazzola este justițiabil înaintea tribunalelor române, într-un cât pentru a se considera infracțiunea comisă pe teritoriul românesc nu e necesar ca ea să fie începută și terminată în România, dar ori-ce fapt, care constituie un act de executare, fie că începe, sau că consumă, fie că continuă această execuțiune, face să se considere infracțiunea comisă pe teritoriul unde acest fapt de execuțiune a avut loc;

Că în speță, faptul furării cecurilor de la casa Ieschek, completarea cecurilor cu numere și date posterioare falsificării semnăturii, facerea scrisorilor de avis ca emanând de la Banca Ieschek precum și plămuirea scrisorilor din partea lui F. Carnevali, toate aceste fapte constituiesc atâtea acte de execuțiune, cari s'a consumat la noi în țară și cari nu au făcut de cât să asigure în streinătate realizarea beneficiului din falsul comis;

Că față de cele expuse prevenitul Alexandru Mazzola este justițiabil de tribunale române și culpabilitatea lui fiind pe deplin dovedită, în modul arătat mai sus, Curtea găsește că tribunalul a făcut o bună aplicațiune a legii art. 125 comb. cu 40 C. penal reproduse în sentința apelată.

În ce privește pe prevenitul Iosef Aronovici:

Având în vedere că numitul este dat judecăței și condamnat de tribunal pentru delictul de complicitate, fără de a căreia cooperatiune delictul de fals nu s'ar fi putut comite, fapt prevăzut și pe deștit de art. 49, 51 și 125 C. penal;

Considerând că din interogatoriul prevenitului Alcibiade Teologu luat în ziua de 18 Octombrie 1899 se constată că autorul sustragerii cecurilor, scrisorilor de avis și darea numerilor curente din registrele casei Ieschek este Iosef Aronovici, fapt pe care-l confirmă și Alexandru Mazzola când este confruntat cu Alcibiade Teologu, în adevăr, Alcibiade Teologu făcând niște mărturisiri aproape complete despre modul cum s'a comis faptul, arată că l'a cunoscut pe Iosef Aronovici în casa lui Aristide Teofilatos, unde amândoi făceau planul de executare al infracțiunii; că Iosef Aronovici l'a așteptat o zi în strada din fața Poștei și i-a dat pentru Aristide Teofilatos două plicuri; Că chiar în Athena întâlnindu-se Teologu cu Aristide Teofilatos, acesta l'a întrebat dacă Iosef Aronovici e arestat și i-a spus că el e autorul sustragerii cecurilor; aceste mărturisiri complete coroborează cu arătările prevenitului Alexandru Mazzola, care de asemenea arată că la Alcibiade Teologu a vădut de mai multe ori pe un ovreț tînăr, blond, slab și bolnăvicios; că a auzit pe Alcibiade Teologu vorbindu-i despre *jidantul care a furat cecurile* și că adese-ori l'a auzit plângându-se de un *jidan cu care avea afaceri și care obicinuia să vie la el numai noaptea*; că de asemenea Al. Mazzola îl arată pe Iosef Aronovici și declară la instrucțiune că e convins de culpabilitatea lui, de oare-ce a vădut o scrisoare trimisă de la Aristide Teofilatos, în care a citit: «Ar...

să stea la locul său, chiar dacă ar cădea casa pe el; că aceste mărturisiri le face Alcibiade Teologu și astăzi înaintea Curței, susținând că Iosef Aronovici e autorul sustragerii cecurilor și că chiar în penitenciar familia lui Aronovici, i-a cădut în genunchi rugându-l a nu arăta pe Iosef Aronovici, și numai Alexandru Mazzola, dintr'un sentiment de compătimire, revine asupra declarațiunilor sale, susținând acum că crede că Iosef Aronovici e inocent, căutând a implica în această afacere pe alte persoane;

Că dar față de aceste declarațiuni ale coînculpaților, alegațiunea prevenitului Iosef Aronovici că nu a cunoscut nici pe Aristide Teofilatos și nici pe Alcibiade Teologu și Al. Mazzola trebuie înălăturată de oare-ce e făcută numai în speranță că prin aceasta și-ar ușura pozițiunea;

Considerând că este necontestat și însuși prevenitul recunoaște, că sustragerea cecurilor, a scrisorilor de avis din registru copier, aplicarea stampilei casei Ieschek, darea numerilor curente din registrele casei nu putea fi făcută de cât de un funcționar al zisei case, care, pus la adăpostul ori-cărei bănueli ar fi putut să abuzeze de situațiunea și încrederea căpătată și de conivență cu autorii infracțiunii să sustragă cecurile și cele-l'alte acte necesare și să le dea detalii asupra modului cum trebuie să opereze, comunicându-le în același timp și numerile ce urmau a se pune pe cecuri și scrisorile de avis; că bănuiala de la început a cădut asupra lui Iosef Aronovici și toți funcționarii casei Ieschek ascultați ca martori la tribunal, îl arată pe numitul ca autor al acestui furt, de oare-ce întreaga expedițiune a băncei Ieschek, intra în atribuțiunile sale, iar el bucurându-se de toată încrederea directorului P. Chatiner, putea să intre în toate biurourile băncei, chiar și în biurourile procuriștilor, de unde cu ușurință putea să fure din carnetele de cecuri mai multe foi, fără să fie observat;

Considerând că din carnetul cu cecuri al casei Laender Bank din Paris, constatându-se în ziua de 11 Martie 1899 că lipsesc trei cecuri cu cotor și anume: cecurile 455.138, 455.139 și 455.140, funcționarii V. Grumbach și Max Baumgarten, care au observat această lipsă a dat ordin funcționarului Adolf Bernhard, care făcând o scrisoare de anulare, după ce o trece în copier, o dă lui Iosef Aronovici, care era însărcinat cu expediția și obligat, după cum singur recunoaște, să controleze scrisorile care se pun în plicuri, spre a o trimite băncii Laender din Paris, însă prevenitul nu a trimis-o, având interes ca banca să nu fie avisată despre anularea acelor cecuri și ast-fel să fie sigur de plata cecului, ce urma să se presinte mai târziu pentru încasare, și ca dovadă că scrisoarea nu a fost expedită este telegrama băncii Laender, care face cunoscut că nu a primit o asemenea scrisoare de anulare;

Că din împrejurarea că Aronovici era singurul funcționar în banca Ieschek însărcinat cu expedierea scrisorilor: că el recunoaște că avea scrisoare de anulare, care este trecută în copier, i s'a încredințat lui spre a o expedia; din împrejurarea că în acea zi s'a expedit o scrisoare la adresa băncii Laender din Paris, dar în plic nu s'a găsit de cât o singură scrisoare, iar nu și

aceia de anulare, rezultă fără îndoială că el a sustras'o, și prin urmare el singur avea interes să nu ajungă la destinațiune; deci el e funcționarul din casa Ieschek care era în relațiuni cu autorii falșului;

Că față de cele mai sus espuse alegațiunea ce face prevenitul cum că acea scrisoare de anulare i-a fost furată nu poate fi luată în considerație și trebuie să se înlăture;

Considerând că în ziua de 24 Mai 1899 d-l Jude instructor al tribunalului Brăila, examinând la oficial telegrafo poștal condica de scrisori recomandate și controlând'o cu condica de expediție a casei Ieschek, a constatat că în ziua de 19 Mai s. n. s'a expedit o scrisoare recomandată pe adresa Agate Paris, trecută în registru la No. 4483, fără a se arăta numele expeditorului, și că imediat după această scrisoare urmează expediția casei Ieschek, trecută în condica de scrisori recomandate la No. 4484—4494, de primirea căreia atestă funcționarul poștal; de asemenea în ziua de 21 Mai s. n. s'a expedit o scrisoare cu No. 4867 pe numele C. Agate Paris, o alta cu No. 4868 pe adresa F. Cianci Londra, și o alta 4869 tot pe adresa Agate Paris, fără arătarea numelui expeditorului, iar numerele consecutive 4870—4875 sunt toate scrisori ale casei Ieschek trecute în condica de expediție a zisei case, de primirea cărora atestă funcționarul poștal, de unde rezultă cu certitudine că aceste scrisori adresate către C. Agate și F. Cianci se expediau la poștă de o dată cu expediția casei Ieschek și din acea casă;

Că din depozițiunile martorilor Mihail Gherling și Andreiaș Veber, servitori ai casei Ieschek, audiați de tribunal, rezultă că în tot-deauna numai Iosef Aronovicî îi trimetea cu corespondența la poștă și că, dacă pe lângă scrisorile casei Ieschek le mai dădea și alte scrisori particulare, ei predau acele scrisori la poștă înaintea expediției casei și ast-fel se explică cum scrisorile adresate lui C. Agate și F. Cianci sunt trecute în registrele poștei imediat înaintea expediției casei Ieschek;

Că de și Alcibiade Teologu la primele interogatoriile i s'a luat a arătat ca autor al sustragerii cecurilor pe fratele său Stavru Teologu, însă această arătare nu poate fi luată în seamă față de declarațiunile lui ulterioare menținute și astă-dî înaintea Curței și față de dovezile mai sus arătate;

Că dar din toate aceste împrejurări unite cu mărturisirile coaculpaților Al. Mazzola și Alcibiade Teologu rezultă că prevenitul Iosef Aronovicî a ajutat cu bună știință pe Alexandru Mazzola și pe cei-l'alți complici ai săi în falșurile comise în prejudiciul casei Ieschek & Comp., și întru cât numitul a sustras cecurile, scrisorile de avis, a aplicat stampilele, a făcut cunoscut autorilor falșului numerele de ordine a cecurilor, cooperatiunea sa a fost de așa natură, în cât fără dînsa delictul nu s'ar fi putut comite și Curtea, făcându-și deplină convingere de culpabilitatea numitului, găsește că tribunalul a făcut o bună aplicațiune a legii art. 49, 51 și 125 C. penal reproduse în sentința apelată făcînd și aplicațiunea art. 50 din același Cod, care s'a citit de d-l președinte în ședința publică și se reproduce mai jos;

In ce privește pe prevenitul Alcibiade Teologu:

Avînd în vedere că acest prevenit este dat judecătoarei și condamnat de tribunal pentru delictul de complicitate, fără de a căreia cooperatiune delictul nu s'ar fi comis, fapt prevădut și pedepsit de art. 49, 51 și 125 C. penal;

Considerând că din propriile mărturisiri făcute de acest prevenit în timpul instrucțiunei, rezultă că el știa despre falșul cecurilor de la banca Ieschek și că cu bună știință primea pe Alexandru Mazzola și pe Iosef Aronovicî la dînsul în biuroș sa acasă, unde se ținea toate conciliabilele și se discutau toate mijloacele ce aveau să întrebunțeze pentru ca executarea planului să reușească; că tot acest prevenit în fața oficiului poștal din Brăila a primit de la Iosef Aronovicî cecurile și scrisorile de avis în două plicuri și le a dat lui Aristide Teofilatos, după cum singur recunoaște, iar mai târziu s'a dus în Galați la hotel Moldavia, unde s'a prezentat sub numele Ștefănescu și a primit telegramele tovarășilor din străinătate cari încasînd cecurile depeșau prin cuvinte convenționale ca; «*felicitation, envoyez procuration avocat, etc.*»;

Că culpabilitatea lui Alcibiade Teologu se constată și din împrejurarea că numitul în timpul instrucțiunei acestei afaceri, vîzîndu-se amenințat de a fi arestat, fugi din țară la Constantinopol și de acolo la Athena, unde, singur mărturisește că s'a întîlnit cu Aristide Teofilatos, de la care a cerut partea sa de beneficiu, fără a putea căpăta vre-un ban, de oare-ce sumele au fost lăsate în mâinile lui Pericle Teofilatos; că de acolo numitul pleacă în Marsilia, Anvers, umblînd fugar sub nume schimbat *Aristidi Condilli* și în urmă ne mai avînd bani se întoarce la Constantinopol, de unde printr'un amic al său Al. Garbis stăruie din nou pe lângă Aristide Teofilatos să-i dea partea lui de beneficiu, fără a putea ajunge la vre-un rezultat; că din Constantinopol prevenitul Alcibiade Teologu întreține o corespondență cu fratele său Stavru Teologu din Brăila prin un oare-care Carallis, din care corespondență rezultă până la evidență că prevenitul Alcibiade Teologu era amestecat în această afacere a cecurilor de la casa Ieschek și că avea un mare interes să știe ce proporțiunii lua instrucțiunea acestei afaceri; Că însuși Alexandru Mazzola, care dintr'un sentiment de compătimire caută să-l apere pe Iosef Aronovicî, declarînd astă-dî pe conștiința inocența lui, susține că Alcibiade Teologu primea corespondența lui Aristide Teofilatos la cafeneaua Carapan, mărturisind că tot Teologu a primit și cecurile cu semnăturile falșificate din Italia;

Că față de cele expuse alegațiunea prevenitului făcută înaintea Curței cum că era de bună credință când Mazzola l'a trimes să-i aducă telegramele din Galați este neadmisibilă și neîntemeiată, cu atît mai mult cu cât înaintea Curței acești doi preveniți caută să nege toate mărturisirile făcute la instrucțiune aruncînd unul asupra altuia responsabilitatea;

Considerînd că dar din cele expuse rezultă că prevenitul Alcibiade Teologu cu bună știință a ajutat și asistat pe Al. Mazzola și pe cei-l'alți autori ai acțiunei în faptele care au pregătit'o, au înlesnit'o și au săvîr-

șit'o, însă cooperațiunea lui nu a fost ast-fel în cât fără ea delictul nu s'ar fi putut comite, deci tribunalul a făcut o rea aplicațiune a art. 51 C. penal și față de dovezile mai sus expuse, Curtea constată că prevenitul Alcibiade Teologu a comis delictul de complicitate simplă, deci reformând în parte sentința apelată, urmează a aplica numitului prevenit art. 125 comb. cu 49, reproduse în sentința apelată și cu 50 C. penal, care citit de d-l președinte în ședința publică glăsuște..... ;

Considerând că întru cât nici unul dintre preveniții nu a ridicat vre-o obiecțiune în privința daunelor acordate de tribunal părții civile, Banca Ieschek & Com., Curtea le găsește bine justificate și deci urmează a le menține ;

Că apreciind asupra pedepsei dată de tribunal preveniților Alexandru Mazzola și Iosef Aronovici, Curtea găsește că este loc a se reduce din pedeapsa închisorii menținându-se cele-lalte dispozițiuni din sentința apelată ;

Pentru aceste motive, Curtea, admite în parte apelul, etc.

Adnotațiune.—Curtea de apel din Galați a avut a se pronunța asupra următoarelor două chestiuni de drept în afacerea falșului ce se impută lui Al. Mazzola și alții că ar fi comis în prejudiciul Băncii Ieschek, și anume : dacă faptul de a complecta niște cecuri fără însă a le iscăli constituie sau nu un falș. Dacă atunci când un fapt s'a petrecut în străinătate, și numai parte din actele de preparațiune al pertractării sale s'a petrecut în țara românească, faptul și deci inculpatul este justițiabil de autoritățile române atât pentru faptele comise în România cât și pentru cele ulterioare comise în străinătate.

Curtea de apel a tranșat ambele aceste chestiuni în mod afirmativ declarând că faptul de a complecta un cec fără însă al iscăli constituie un falș. În al doilea loc că este de competența instanțelor române judecarea unui fapt care s'a petrecut în străinătate prin simpla împrejurare că au fost acte de preparațiune al acelui fapt care s'a petrecut în țara românească.

Ambele aceste soluțiuni mi se par contrarii tuturor principiilor de drept, textelor, jurisprudenței și doctrinei și iată pentru care considerațiuni.

Pentru ca să existe un falș cum foarte bine enunță și onorata Curte trebuie trei elemente : 1) alterațiunea adevărului, 2) posibilitate de prejudiciu și 3) intențiune frauduloasă. Orî să vedem dacă în faptul de a complecta un cec fără a'l iscăli este și constată Curtea existența juridică a acestor trei elemente imperios cerute în ori-ce falș,

În primul loc să ne întrebăm ce este un cec și ce constituie partea integrantă și din care naște obligațiunea unui cec. Cunoscut este că cecul este un efect de comerț prin care se operează în mod mai lesnicios strămutarea (deplasarea) capitalurilor mobiliare (bani) și că cea ce constituie într'un cec, o sursă de obligațiune, este ca și în ori-ce contract acordul, consimțământul părților, care se constată în specie prin iscălire de către parte a cecului. Așa se zice că un cec atât timp cât nu este iscălit nu are nici o valoare, ori-ce s'ar cuprinde în conținutul său și că nu devine o obli-

gațiune, un titlu din care nase drepturi decât prin iscălire de către parte a cecului. Cu alte cuvinte partea integrantă a unui cec este iscălitura pusă pe acel cec.

Or mă întreb atunci,—când știut este că pentru a se constata existența elementelor falșului într'un fapt ce se impută cui-va, trebuie ca acele elemente să rezulte din însuși acel fapt neputând împrejurări ulterioare să schimbe întru ceva caracterul faptului și să'l facă a fi falș când nu a fost de la început și să nu mai fie falș atunci când fusese de la început,—se mai poate susține că complectarea cecurilor fără a le semna constituie un falș? De sigur nu. Căci în primul loc nu este, alterare a adevărului. Faptul complectării unui cec fără al iscăli nu se poate considera ca alterare pentru că nu se poate altera decât cea-ce dă naștere la o obligațiune ; nu se poate altera decât un contract perfect care constată și creiază unele drepturi, singurele ce pot fi alterate în întinderea și cuprinderea lor. Dar cea ce este inexistent, cea ce nu poate obliga pe nimeni, cea-ce nu poate crea drepturi în favoarea nimănui, precum e cecul care este un ce inexistent până la iscălire de către parte a cecului, de sigur că nu poate nici să fie alterat ; căci ori-ce s'ar scri în conținutul său, nu ar putea să fie considerat ca o alterare a adevărului. Cecul ne iscălit ne producând nici un efect.

Principiul acesta este atât de învederat în cât jurisprudența și doctrina a mers mai departe și a spus că un cec chiar atunci când ar fi iscălit prin punere de deget încă nu ar putea fi obiectul unui falș căci iscălire de către parte a cecului fiind nulă în mod radical, o atare poliță nu a putut nici un moment să fie cauza unei obligațiuni sau unui drept și deci nici odată nu s'a putut falșifica un ce neexistent (veți Faustin Hélie, vol. II ; Garraud, vol. IV).

În al doilea loc lipsește și un alt element al falșului și anume : posibilitatea prejudiciului în acest fapt. Într'adevăr singurul fapt de a fi complectat un cec fără a'l iscăli nu poate să cauzeze nimănui absolut nici un prejudiciu, căci încă odată, cecul neiscălit nu are nici o valoare, nici un efect. Se poate ca prin faptul altuia, în urmă, ori înaintea iscălirei cecului, el să producă un prejudiciu cum în specie constată Curtea că a produs un prejudiciu de 300.000 lei, dar aceasta nu poate întru nimic schimba calificațiunea juridică a faptului pentru că posibilitatea prejudiciului numai rezultă din fapta aceluia ce a scris conținutul cecului, ci din un fapt strein iscălirei poliței. Or, atunci când e vorba de constatarea unui prejudiciu într'un falș, trebuie să ne punem în momentul pertractării faptului, iar nici de cum într'un moment ulterior, care nu poate schimba natura faptului, chiar dacă circumstanțe ulterioare au dat naștere vre-unui prejudiciu. Pentru că nu se poate pretinde că posibilitatea de prejudiciu pe care o cere legiuitorul ar putea să decurgă și din alte fapte posteroare faptului ce se pretinde a fi falș. Pentru ca un fapt să fie falș, trebuie ca posibilitatea prejudiciului să rezulte din însuși acel fapt. Or în cazul de față acel ce a scris numai conținutul cecului nu a comis un falș ; căci acest singur fapt nu era posibil să dea naștere unui prejudiciu. Împrejurarea că ulterior prin iscălire a rezultat un prejudiciu, nu schimbă într'un nimic soluțiunea de drept ; căci prejudiciul rezultat nu derivă din faptul scrierei

conținutului cecului, ci din faptul semnării sale ulterior, și deci numai acest din urmă fapt poate fi considerat ca un falș.

Din toate aceste considerațiuni rezultă prin urmare că complectarea unui cec fără ca în același timp să fie iscălit, nu constituie un falș, pentru că faptul în sine nu întrunește două din elementele esențiale ale falșului: alterare a adevărului și posibilitate de prejudiciu.

Tot ce s'ar putea susține ar fi o complicitate între acel care a complectat cecul și acel care l'a iscălit în urmă; dar și aceasta trebuie constatată în mod cert. În ori-ce cas, sub nici un cuvânt nu se poate susține în mod juridic că singurul fapt al complectării unui act fără a pune și iscălitura pe acel act, face din autorul scrierii un falșificator.

Curtea în al doilea loc greșește în drept atunci când susține că afacerea aceasta este de competența sa; căci într-adevăr din constatarea de fapt ce o face însăși Curtea rezultă că singurele fapte petrecute în România au fost complectarea și expedierea cecurilor; dar că în Italia s'au fabricat iscăliturile și în alte țări (Berlin, Londra etc.) s'au întrebuințat acele cecuri. Or conform art. 3 și 4 din Codul penal, numai crimele comise de un Român în străinătate sunt represibile de instanțele române, pe când în speță nici inculpatul nu e român, și nici falșul nu s'a petrecut pe teritoriul țerei românești.

Pentru ca un fapt oare-care să fie pedepsit de legea unei țări, nu e suficient ca el să fi fost conceput în acea țară, ci și consumat. Concepțiunea faptului și chiar actele preliminare, nu fac câtuși de puțin competente de a judeca pe țera unde ele s'au petrecut, când execuțiunea a avut loc într'o altă țară. Singurul lucru ce alarmează o țară sunt faptele petrecute pe teritoriul său în nepăzirea Codului său penal și nu are nici un interes și nici dreptul de a interveni și judeca fapte petrecute emanamente în țera străină.

Că planul fabricării cecurilor s'a făcut la Brăila, că cecurile odată fabricate în Italia au fost expediate de la Brăila la Băncile din străinătate, aceasta nu face ca faptul să fie considerat ca fiind făcut în România; căci cecul nu a devenit falș de cât atunci când a fost iscălit; or, el fiind iscălit după cum constată Curtea, în Italia, falșul s'a comis în Italia, prin urmare instanțele italienești singure sunt competente a-l judeca. Că Mazzola a scris conținutul lor în România aceasta nu-l face justițiabil de instanțele române, căci faptul lui nu constituie un falș. Că cecurile au fost expediate din Brăila, aceasta iarăși nu este un element suficient pentru a da cădere tribunalelor române să judece; pentru că, încă o dată, falșul propriu zis ca și întrebuințarea obiectului falșificat, s'a făcut într'o altă țară singura în drept a judeca și a pedepsi, fiind-că acolo numai, societatea a fost alarmată și tulburată.

Chiar dacă faptul isolat de a scrie conținutul unui cec ar întruni elementele unui fapt delictuos totuși numai pentru acel singur fapt petrecut în România ar fi competente tribunalele române să judece, fără a putea să îngreueze situațiunea delinquentului cu circumstanțe agravante petrecute într'o altă țară, cum a fost în specie iscălitura cecurilor și andosarea lor de un comerciant. Curtea de Galați, cu toate acestea s'a declarat competente de a

judeca toate faptele petrecute în această afacere, cu toate circumstanțele agravante ce ele comportsau. Or, a admite o asemenea teorie, este a nu ține seamă de scopul și interesul ce a avut legiuitorul în reprobarea faptelor delictuase petrecute în țară și mai presus de toate, a întinde competența unei țări dincolo de hotarele sale.

Din acest punct de vedere mi se pare decizia Curții de apel absolut nefondată și contrară legii.

M. M. Sipsom

Fost procuror la trib. Ilfov
Advocat

Noua lege de organizare a Corpului de Portărei

Urmând ca în curând să fie promulgată noua lege a corpului de Portărei ce s'a votat de Senat și Cameră în sesiunea trecută, d. Ministru de justiție a întocmit o comisiune compusă din d-nii *Oscar Niculescu*, prim-președinte la trib. Ilfov, *Nedelcu*, director la Ministerul de justiție și *I. I. Petrescu*, capul Portăreilor Curții de Apel București pentru a elabora regulamentul prevăzut de art. 33 din zisa lege.

Acest regulament, pe lângă dispozițiunile relative la atribuțiunile Portăreilor, actele ce ei urmează a face, garanția ce trebuie a depune, responsabilitatea lor etc. va mai trebui să prevadă și taxele de perceput pentru fie-care act în parte.

Profităm de această ocaziune pentru a semnala defectele și lacunele mai principale ce există în regulamentul azi în vigoare.

1) Nu toate actele ce se fac azi de portărei sunt enumerate și taxate în regulament, ast-fel că se recurge la taxări prin analogie, în baza principiului că portărei nu vor lucra nimic gratuit. De aci arbitrar în percepere.

Deci o enumerare completă a actelor cu mențiune în dreptul fie-cărui act de taxele ce trebuiesc percepute, se impune.

2) Pentru justițiabili taxele portăreilor constituie un mister foarte greu de pătruns, pentru că ele diferă de la o localitate la alta. Prin urmare o uniformizare a taxelor se impune pentru toată țara precum și rotunjirea acestor taxe pe lei, căci azi fiind pe fracțiuni de bani sunt greu de înțeles.

3) Când numărul de citații trec peste două, taxa, pentru fie-care în plus este de jumătate. Oare Portărelele nu face aceiași operație, nu depune aceiași muncă și consumă același timp și pentru cele în plus ca și pentru cele două prime citațiuni?

Credem dar că ar trebui desființată această distincțiune de taxă pentru a se ști o dată pentru tot d'una cât costă o citație în țara Românească.

4) Pentru hotărârile comunicate în opoziție, nu se percepe nici o taxă dacă pentru prima hotărâre s'a plătit taxele de comunicare.

Ni se pare absurd a se pretinde ca pentru o singură taxă ce s'a plătit, pentru o lucrare ce s'a efectuat, să se mai pretinză a se face gratis și o altă lucrare. Deci ar trebui să se desființeze acest sistem și să se zică: comunicarea fie-cărei hotărâri costă . . . atât.

5) Taxa de operație de sequestru simplu așfi este tot atât ca și pentru un sequestru cu pecefi; ori se știe din practică cât de neplăcut și greu și cât timp consumă un sequestru cu pecefi. Deci taxa pentru sequestru cu sigiliu ar trebui să fie mai mare de cât taxa sequestrelui simplu.

Să se prevadă, ce drept confera actul de paupertate părții care l'a dobândit față de Corpul Portăreilor: În practica lucrurilor astă-zi se pretinde de unii din impricinați care se servesc de acte de paupertate, ca portărelele nu numai să-l scutească de timbru și să le presteze oficiul gratuit, dar încă să deburseze el cheltuelile necesarii deplasării în casurile în care acele deplasări se cer, cum ar fi de exemplu la execuții, sequestre, popriri etc.

(Va urma)

Cod.